YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

1 päivänä kesäkuuta 2006 *

Asiassa C-453/04,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Landgericht Berlin (Saksa) on esittänyt 31.8.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 28.10.2004, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa, jonka on pannut vireille

innoventif Limited,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. W. A. Timmermans sekä tuomarit R. Schintgen, R. Silva de Lapuerta, P. Kūris ja L. Bay Larsen (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: A. Tizzano,
kirjaaja: R. Grass,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Saksan hallitus, asiamiehenään C. Schulze-Bahr,

– Espanjan hallitus, asiamiehenään F. Díez Moreno,

– Slovakian hallitus, asiamiehenään R. Procházka,

– Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään G. Braun,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee EY 43 ja EY 48 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa innoventif Limited (jäljempänä innoventif) on valittanut Amtsgericht Charlottenburgin päätöksestä, jolla valittajan vaatimus sen Saksaan sijoittautuneen sivuliikkeen merkitsemisestä kansalliseen kaupparekisteriin on hylätty sillä perusteella, että innoventif oli kieltäytynyt suorittamasta ennakkomaksua sellaisten ennakoitujen kulujen perusteella, joita sen perustamiskirjassa mainitun toimialan julkaisemisesta aiheutuisi.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön lainsäädäntö

3 Niiden takeiden yhteensovittamisesta samanveroisiksi, joita jäsenvaltioissa vaaditaan perustamissopimuksen 58 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuilta yhtiöiltä niiden jäsenten sekä ulkopuolisten etujen suojaamiseksi, 9 päivänä maaliskuuta 1968 annettua ensimmäistä neuvoston direktiiviä 68/151/ETY (EYVL L 65, s. 8; jäljempänä ensimmäinen direktiivi) sovelletaan pääomayhtiöihin. Kyseisen direktiivin tarkoituksena on suojata sellaisia ulkopuolisia henkilöitä, jotka toimivat tällaisten yhtiöiden kanssa, ja siinä säädetään muun muassa asiakirjavihkosta, johon kootaan tiettyjä tietoja. Tällaista asiakirjavihkoa pidetään kunkin alueellisesti toimivaltaiseen kaupparekisteriin merkityn yhtiön osalta.

4 Ensimmäisen direktiivin 2 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetään seuraavaa:

"Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että yhtiöt julkistavat ainakin seuraavat asiakirjat ja tiedot:

a) perustamiskirja sekä yhtiöjärjestys, jos se on erillisessä asiakirjassa."

5 Ensimmäisen direktiivin 3 artiklan 2 ja 4 kohdassa säädetään seuraavaa:

"2. Kaikki asiakirjat ja tiedot, jotka on 2 artiklan mukaan julkistettava, on otettava asiakirjavihkoon tai merkittävä rekisteriin; rekisterimerkintöjen perusteiden on aina ilmettävä asiakirjavihkosta.

– –

4. Edellä 2 kohdassa tarkoitetut asiakirjat ja tiedot on julkistettava julkaisemalla ne asianomaisen jäsenvaltion siihen tarkoitukseen määräämässä kansallisessa virallisessa julkaisussa joko kokonaan tai otteina taikka viittauksina asiakirjavihkoon otettuun tai rekisteriin merkittyyn asiakirjaan."

6 Julkistamisvaatimuksista, jotka koskevat toisen valtion lainsäädännön alaisten, yhtiömuodoltaan tietynlaisten yhtiöiden jäsenvaltioon avaamia sivuliikkeitä, 21 päivänä joulukuuta 1989 annettu yhdestoista neuvoston direktiivi 89/666/ETY (EYVL L 395, s. 36; jäljempänä yhdestoista direktiivi) koskee pääomayhtiöiden sivuliikkeitä.

7 Yhdennentoista direktiivin 1 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jäsenvaltion lainsäädännön alaisen yhtiön toiseen jäsenvaltioon avaamaa sivuliikettä koskevat asiakirjat ja tiedot on julkistettava, jos yhtiöön sovelletaan [ensimmäistä] direktiiviä – – , noudattaen sen jäsenvaltion, jossa sivuliike on, lainsäädännössä säädettyä, mainitun direktiivin 3 artiklan mukaista menettelyä."

8 Yhdennentoista direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa säädetään sellaisia asiakirjoja ja tietoja koskevasta luettelosta, jotka on julkistettava siinä jäsenvaltiossa, jossa sivuliike avataan. Saman artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaan se jäsenvaltio, jossa sivuliike on avattu, voi säätää ylimääräisistä julkistamista koskevista velvollisuuksista, jotka koskevat muun muassa "[ensimmäisen] direktiivin – – 2 artiklan 1 kohdan a, b ja c alakohdan mukaisesti perustamiskirjaa ja yhtiöjärjestystä, jos se on erillisessä asiakirjassa".

9 Yhdennentoista direktiivin 4 artiklassa todetaan, että jäsenvaltio, jossa sivuliike on avattu, voi säätää, että 2 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitetut asiakirjat on julkistettava jollakin muulla yhteisön virallisella kielellä ja että tällaisten asiakirjojen käännökset on todistettava oikeiksi.

Kansallinen lainsäädäntö

10 Gesetz über die Kosten in Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeitin, joka on annettu 26.7.1957 (hakemuslainkäyttöasioissa perittävistä maksuista annettu laki; BGBl. 1957 I, s. 960; jäljempänä KostO) 8 §:n, jonka otsikko on "Ennakkomaksut", 1 ja 2 momentissa säädetään seuraavaa:

"(1) Kun kyse on hakemuksesta toteutettavista toimista, kulujen maksamisesta vastaava henkilö on velvollinen suorittamaan kulut kattavan ennakkomaksun. – –

(2) Hakemuksesta toteutettavien tointen toteuttamisen edellytyksenä on ennakkomaksun suorittaminen tai sitä koskevan vakuuden asettaminen."

11 KostO:n 14 §:n otsikko on "Kulujen määräytyminen, riitauttamiset, muutoksenhaku", ja siinä säädetään seuraavaa:

"(1) Kulut vahvistaa se tuomioistuin, jossa asia on tai on viimeksi ollut vireillä, vaikka ne olisivat aiheutuneet muussa asiaa käsitelleessä tuomioistuimessa – –.

(2) Maksuvelvollisen ja valtiokonttorin tekemät kulujen määräytymistä koskevat riitauttamiset ratkaisee kulut vahvistanut tuomioistuin.

(3) Maksuvelvollinen ja valtiokonttori voivat hakea muutosta päätökseen, jolla riitauttaminen on ratkaistu, jos muutoksenhaun kohteen arvo ylittää 200 euroa."

12 Handelsgesetzbuch (kauppalaki; RGBl. 1897, s. 219), joka on annettu 10.5.1897 ja jota on viimeksi muutettu 15.12.2004 annetun lain (BGBl. 2004 I, s. 3408; jäljempänä HGB) 1 §:llä, sisältää säännökset, jotka koskevat sivuliikkeiden merkitsemistä kaupparekisteriin.

13 Mainitun lain 13 b §:n otsikko on "Kotimaisten rajavastuuyhtiöiden sivuliikkeet", ja sen 2 ja 3 momentissa säädetään seuraavaa:

"(2) Ilmoituksen sivuliikkeen perustamisesta tekevät liikkeenharjoittajat. Ilmoitukseen liitetään oikeaksi todistettu jäljennös yhtiöjärjestyksestä – –.

(3) Kaupparekisteriin merkitseminen käsittää myös rajavastuuyhtiöistä annetun lain 10 §:n 1 ja 2 momentissa mainitut tiedot."

14 Ulkomaisten rajavastuuyhtiöiden sivuliikkeiden osalta HGB:n 13 g §:n 2 ja 3 momentissa säädetään seuraavaa:

"(2) Ilmoitukseen liitetään oikeaksi todistettu jäljennös yhtiöjärjestyksestä ja, jos yhtiöjärjestystä ei ole laadittu saksaksi, sen oikeaksi todistettu saksankielinen käännös. – –

(3) Sivuliikkeen perustamisen merkitseminen käsittää myös rajavastuuyhtiöistä annetun lain 10 §:n 1 ja 2 momentissa mainitut tiedot – –."

15 Gesetz betreffend die Gesellschaften mit beschränkter Haftungin (rajavastuuyhtiöistä annettu laki; RGBl. 1892, s. 477) – joka on annettu 20.4.1892 ja jota on viimeksi muutettu 9.12.2004 annetun lain (BGBl. 2004 I, s. 3214; jäljempänä GmbHG) 13 §:llä – 10 §:n otsikko on "Merkitseminen kaupparekisteriin", ja sen 1 momentissa säädetään seuraavaa:

"Kaupparekisteri-ilmoitus sisältää yhtiön nimen ja kotipaikan, yhtiön toimialan – – ja tiedot liikkeenharjoittajien valtuuksista."

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

16 innoventif, joka on Englannin oikeuden mukaan perustettu rajavastuuyhtiö ja jonka kotipaikka on Birmingham (Yhdistynyt kuningaskunta), merkittiin Cardiffin (Yhdistynyt kuningaskunta) "Companies Houseen" 1.4.2004. Mainitun yhtiön toimiala on määritelty tyhjentävästi sen perustamiskirjan 3 kohdassa, jonka otsikko on "The objects of which the Company is established are". Kyseinen 3 kohta sisältää 23 alakohtaa A:sta W:hen, ja se kattaa useita sivuja.

17 innoventif avasi 13.4.2004 Berliinissä sivuliikkeen ja haki Amtsgericht Charlottenburgissa sen merkitsemistä kaupparekisteriin.

18 Amtsgericht Charlottenburg asetti 23.4.2004 tekemällään päätöksellä haetun kaupparekisteriin merkitsemisen edellytykseksi 3 000 euron suuruisen kuluja koskevan ennakkomaksun suorittamisen. Se vahvisti kyseisen määrän sellaisten ennakoitujen kulujen perusteella, joita aiheutuisi innoventifin perustamiskirjassa määritellyn toimialan julkaisemisesta, ja katsoi, että perustamiskirjan 3 kohdan A–W alakohdassa oleva kuvaus vastasi yhtiön toimialaa ja että kyseinen kuvaus oli näin ollen merkittävä kaupparekisteriin kokonaisuudessaan.

19 innoventif, joka katsoi, että sen toimiala ilmeni pelkästään jo perustamiskirjan 3 kohdan A ja B alakohdasta, riitautti päätöksen KostO:n 14 §:n 2 momentin mukaisesti Amtsgericht Charlottenburgissa.

20 Amtsgericht Charlottenburg hylkäsi riitauttamisen ja totesi, että pääasiassa vaaditun kaltaista, ennakoituihin kuluihin perustuvaa ennakkomaksua vaaditaan silloin, kun on todennäköistä, ettei menettelyllisten kulujen maksamiseen velvollinen tiedosta sitä, että sen maksettavaksi on tulossa huomattava määrä.

21 innoventif valitti asiassa KostO:n 14 §:n 3 momentin mukaisesti ennakkoratkaisupyynnön esittäneeseen tuomioistuimeen ja väitti, että vaaditun ennakkomaksun suorittaminen oli yhdennentoista direktiivin vastaista ja että se loukkasi sijoittautumisvapauden periaatetta.

22 Landgericht Berlinin mukaan ratkaisu siihen, voidaanko edellytykseksi sille, että innoventifin sivuliike merkitään kaupparekisteriin, asettaa kansallisessa lainsäädännössä säädetyllä tavalla innoventifin toimialan julkaisemisesta aiheutuvien ennakoitujen kulujen perusteella maksettavan ennakkomaksun suorittaminen, riippuu EY 43 ja EY 48 artiklan tulkinnasta.

23 Landgericht Berlin on päättänyt tässä tilanteessa lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

"Onko EY 43 ja EY 48 artiklan mukaisen yhtiöiden sijoittautumisvapauden kanssa yhteensopivaa se, että sellaisen pääomayhtiön, jonka kotipaikka on [Yhdistyneessä kuningaskunnassa], Saksan liittotasavallassa avatun sivuliikkeen merkitseminen kaupparekisteriin edellyttää sellaisen ennakkomaksun maksamista, joka määräytyy yhtiön toimialan, sellaisena kuin se on vahvistettu kyseisen yhtiön perustamiskirjan merkityksellisissä kohdissa, julkaisemisesta aiheutuvien ennakoitujen kulujen mukaan?"

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

Tutkittavaksi ottaminen

24 Euroopan yhteisöjen komissio ja Espanjan hallitus nostavat esille kysymyksen siitä, voidaanko kyseinen ennakkoratkaisukysymys ottaa tutkittavaksi.

25 Komissio katsoo, ettei kysymys välttämättä täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, koska kansallinen tuomioistuin ei ole esittänyt syitä, jotka ovat johtaneet kysymyksen esittämiseen.

26 Tältä osin on muistettava, että yhteisöjen tuomioistuin on korostanut, että on tärkeää, että kansallinen tuomioistuin ilmoittaa täsmällisesti ne syyt, joiden perusteella se on päättänyt pyytää yhteisön oikeuden tulkintaa ja päätynyt siihen, että ennakkoratkaisukysymyksen esittäminen yhteisöjen tuomioistuimelle on tarpeellista. Yhteisöjen tuomioistuin on näin ollen katsonut, että on välttämätöntä, että kansallinen tuomioistuin antaa edes vähäisen selostuksen niistä syistä, joiden perusteella se on valinnut ne yhteisön oikeuden säännökset ja määräykset, joiden tulkintaa se pyytää, ja siitä, miten nämä oikeussäännöt ja pääasiassa sovellettava kansallinen lainsäädäntö liittyvät toisiinsa (ks. mm. asia C-190/02, Viacom, määräys 8.10.2002, Kok. 2002, s. I-8287, 16 kohta ja yhdistetyt asiat C-453/03, C-11/04, C-12/04 ja C-194/04, ABNA ym., tuomio 6.12.2005, Kok. 2005, s. I-10423, 46 kohta).

27 Kansallinen tuomioistuin on käsiteltävänä olevassa asiassa yhtäältä määrittänyt ne tosiseikat ja sen lainsäädännön, joita sen esittämä kysymys koskee, ja toisaalta ilmoittanut tiivistetysti mutta riittävästi, että se syy, jonka perusteella se on esittänyt ennakkoratkaisukysymyksen, on se, ettei se ole varma, voiko kansalliseen lainsäädäntöön sisältyvä vaatimus siitä, että yhtiön, jonka kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa ja joka hakee sivuliikkeensä merkitsemistä kansalliseen kaupparekisteriin, on suoritettava ennakkomaksu toimialan julkaisemisesta aiheutuvista ennakoiduista kuluista, rajoittaa kyseiselle yhtiölle EY:n perustamissopimuksessa annetun sijoittautumisvapauden käyttämistä.

28 Espanjan hallituksen mukaan esitetty kysymys on jätettävä tutkimatta sen takia, että se koskee kansallisen oikeussäännön tulkintaa.

29 Tältä osin on korostettava, että yhteisöjen tuomioistuimen toimivalta rajoittuu ainoastaan yhteisön oikeuden säännösten ja määräysten tutkimiseen (asia C-307/95, Max Mara, määräys 21.12.1995, Kok. 1995, s. I-5083, 5 kohta). Kansallisen

tuomioistuimen asiana on arvioida kansallisten säännösten ulottuvuutta ja tapaa, jolla niitä on sovellettava (ks. asia C-45/94, Ayuntamiento de Ceuta, tuomio 7.12.1995, Kok. 1995, s. I-4385, 26 kohta).

30 Käsiteltävänä olevan asian osalta on todettava, että vaikka kansallisella tuomioistuimella on yksinomainen toimivalta yhtäältä määrittää, onko aiheellista vaatia KostO:n 8 §:ssä säädetyn kaltaisen, kuluihin perustuvan ennakkomaksun suorittamista, ja toisaalta tarvittaessa laskea kyseisen ennakkomaksun määrä ja hylätä rekisterimerkintää koskeva hakemus, jos ennakkomaksua ei suoriteta, kysymys siitä, voidaanko tällaista ennakkomaksua pitää sijoittautumisvapauteen kohdistuvana rajoituksena, kuuluu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan.

31 Tästä seuraa, että ennakkoratkaisukysymys voidaan ottaa tutkittavaksi.

Aineellinen kysymys

32 Kansallinen tuomioistuin pyrkii kysymyksellään selvittämään, onko EY 43 ja EY 48 artiklan kanssa ristiriidassa sellainen kansallinen lainsäädäntö, jossa edellytykseksi sille, että toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneen rajavastuuyhtiön sivuliike merkitään kaupparekisteriin, asetetaan ennakkomaksun suorittaminen sellaisista ennakoiduista kuluista, joita aiheutuu kyseisen yhtiön perustamiskirjassa määritellyn toimialan julkaisemisesta.

33 Ensinnäkin on todettava, että siinä jäsenvaltiossa, jossa toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneen yhtiön sivuliike avataan, täytettävä vaatimus siitä, että rajavastuuyhtiöiden, jotka hakevat sivuliikkeidensä merkitsemistä kaupparekisteriin, on julkaistava toimialansa kokonaan, on yhdennentoista direktiivin mukainen.

34 Yhdennentoista direktiivin 2 artiklan 2 kohdan b alakohdassa nimittäin sallitaan nimenomaisesti se, että jäsenvaltiot vaativat ulkomaisen yhtiön perustamiskirjan sekä yhtiöjärjestyksen, jos se on erillisessä asiakirjassa, julkaisemista silloin, kun tällaisen yhtiön sivuliike merkitään kaupparekisteriin.

35 HGB:n 13 b §:n 3 momentissa ja 13 g §:n 3 momentissa, luettuina yhdessä yhtä lailla kotimaahan kuin ulkomaille sijoittautuneisiin yhtiöihin sovellettavan GmbHG:n 10 §:n 1 momentin kanssa, vaaditaan ainoastaan sellaisten rajavastuuyhtiöiden toimialan julkaisemista, jotka hakevat sivuliikkeen merkitsemistä kaupparekisteriin, eikä – mikä yhdennentoista direktiivin perusteella olisi myös sallittua – kyseisten yhtiöiden perustamiskirjan julkaisemista kokonaisuudessaan.

36 Ensimmäisen direktiivin 3 artiklasta – johon yhdennentoista direktiivin 1 artiklan 1 kohdan mukaisesti on viitattava, kun kyse on sivuliikkeistä – ilmenee lisäksi, että kaikki asiakirjat ja tiedot, jotka on julkistettava, julkistetaan jollakin mainitussa 3 artiklassa mainitulla tavalla.

37 Asiassa on toiseksi kyse siitä, onko vaatimus sellaisen ennakkomaksun suorittamisesta, joka lasketaan koko toimialan julkaisemisen perusteella, EY 43 ja EY 48 artiklan mukainen, ja tältä osin on tutkittava, merkitseekö tällainen vaatimus sijoittautumisvapauteen kohdistuvaa rajoitusta silloin, kun sillä velvoitetaan toisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaan perustetun yhtiön sivuliike noudattamaan sijoittautumisvaltion sääntöjä, jotka koskevat ennakkomaksun suorittamista ennakoiduista julkaisukuluista.

38 Tältä osin on todettava, että sellaista ennakkomaksua koskeva vaatimus, joka ainoastaan heijastaa yhdennentoista direktiivin mukaisesta julkistamisesta aiheutuvia tosiasiallisia hallintokuluja, ei voi merkitä sijoittautumisvapauteen kohdistuvaa rajoitusta, koska sillä ei kielletä eikä haitata kyseisen vapauden käyttämistä eikä tehdä sitä vähemmän houkuttelevaksi.

39 Lisäksi on todettava, ettei sellaisella lainsäädännöllä, jossa pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa vaaditaan ennakkomaksun suorittamista, aseteta muiden jäsenvaltioiden yhtiöitä tosiasiallisesti tai oikeudellisesti epäedullisempaan asemaan kuin sijoittautumisvaltion yhtiöitä (ks. asia C-70/95, Sodemare ym., tuomio 17.6.1997, Kok. 1997, s. I-3395, 33 kohta).

40 Tästä seuraa, että vaatimus tällaisen ennakkomaksun suorittamisesta ennakoitujen julkaisukulujen perusteella ei merkitse sitä, että rajoitettaisiin jäsenvaltioon sijoittautuneen rajavastuuyhtiön toiminnan harjoittamista toisessa jäsenvaltiossa siellä perustettavan sivuliikkeen välityksellä.

41 Kansallisen tuomioistuimen asiana on toimialakuvauksen sisältävän tekstin pituuden perusteella varmistua siitä, että vaaditun ennakkomaksun suuruus vastaa sellaisia ennakoituja kuluja, joita julkaiseminen asiaankuuluvassa julkaisussa aiheuttaa. Kyseisen tuomioistuimen on tätä tehdessään otettava huomioon toimiala sellaisena kuin se määritellään sivuliikkeen kaupparekisteriin merkitsemistä hakevan yhtiön perustamiskirjassa.

42 Tältä osin on täsmennettävä, ettei kansallinen tuomioistuin ole velvollinen tutkimaan, voidaanko sen jäsenvaltion lainsäädännön nojalla, johon sivuliikkeensä kaupparekisteriin merkitsemistä hakeva yhtiö on sijoittautunut, katsoa, että toimiala on määritetty kokonaisuudessaan jo pelkästään osassa sellaisia määräyksiä, jotka kuuluvat kyseisen yhtiön perustamiskirjan sanalla "Toimiala" otsikoituun kohtaan.

43 Esitettyyn kysymykseen on näin ollen vastattava, ettei EY 43 ja EY 48 artiklan kanssa ole ristiriidassa jäsenvaltion sellainen lainsäädäntö, jossa edellytykseksi toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneen rajavastuuyhtiön sivuliikkeen merkitsemiselle kaupparekisteriin asetetaan sellaisen ennakkomaksun suorittaminen, joka perustuu sellaisiin ennakoituihin kuluihin, jotka aiheutuvat kyseisen yhtiön perustamiskirjassa määritetyn toimialan julkaisemisesta.

Oikeudenkäyntikulut

44 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

EY 43 ja EY 48 artiklan kanssa ei ole ristiriidassa jäsenvaltion sellainen lainsäädäntö, jossa edellytykseksi toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneen rajavastuuyhtiön sivuliikkeen merkitsemiselle kaupparekisteriin asetetaan sellaisen ennakkomaksun suorittaminen, joka perustuu sellaisiin ennakoituihin kuluihin, jotka aiheutuvat kyseisen yhtiön perustamiskirjassa määritetyn toimialan julkaisemisesta.

Allekirjoitukset